

24 juli 2015 Herinneringen aan George M Ryan 02 E 08

Bijgevoegd is een korte herinnering aan George Ryan, verteld door zijn nu nog levende zuster, Nora Ryan-Somers, die in L'Ange-Gardien, Quebec (grenzend aan Buckingham Quebec woont).

George was een van de 8 kinderen van het echtpaar Dennis Ryan en Mary Gahagan. De Ryan kinderen heten in chronologische volgorde: Margaret, Frank, Carmel, Philip, Stella, George, Nora en Patrick.

Philip overleed toen hij 7 maanden oud was als gevolg van een ernstige ziekte, maar Nora is onzeker over de exacte oorzaak van zijn dood. Mary Gahagan, hun moeder, stierf na de geboorte van Patrick in 1927. Op dat moment, omdat de kinderen dus erg jong waren, moesten sommige van hen worden ondergebracht bij en verzorgd worden door familieleden. Margaret, werd als gevolg van haar slechte gezondheid, ondergebracht bij hun grootouders (de Gahagans, in West Templeton (Quinnville), Quebec, ongeveer 2 mijl van de woonplaats van de Ryans.

Frank, Carmel en Stella bleven op de boerderij met hun vader. George ging naar zijn tante en oom (de broer van Dennis, genaamd Elizabeth en Thomas Ryan) in Thurso, Quebec. Nora werd geplaatst bij Dennis's zus, Mrs. John Dwyer en haar familie in het nabijgelegen Perkins, Quebec, en Patrick, de pasgeboren baby, verhuisde naar Buckingham, Quebec, om te worden opgenomen door hun tante Ellen en oom George Murphy (Dennis's zus). Maanden later, werd Nora daar ook ondergebracht in Buckingham bij de Murphys', en later verhuisde ze naar Thurso om samen met George op te groeien.

Nora haalt nog een humoristische herinnering uit die tijd op wanneer zij en George in Thurso leefden. Op een dag, werden zij en George naar de burens gestuurd, Miss McNulty, die op ze paste, terwijl hun tante Lizzy naar Thurso ging voor boodschappen. Zo gebeurde het dat Miss McNulty die dag paardebloem wijn maakte. Zij keken heel goed naar dat proces, om het in hun gedachten op te nemen, om ook zelf wijn te kunnen maken en de wijn te gaan verkopen. De volgende dag, terug in huis bij de Ryans', terwijl Lizzy druk aan het werk was,

plukten Nora en George een mand met paardebloemen, die ze in een grote kruik met water deden. Ze voegden vervolgens 5 pond van Lizzy's kostbare suiker toe, zoals ze dat hadden gezien bij Miss McNulty. Onnodig te zeggen, dat toen Lizzy ontdekte dat haar suiker op was, en er achter kwam waar het voor werd gebruikt, Nora en George er flink van langs kregen. Zo kwam op ongeveer 6 en 7 jarige leeftijd, hun "ondernemers carrière" tot een snel einde!

George ging naar school in Thurso, Quebec, en later in West Templeton (Quinnville) in de buurt van hun woonplaats. Nora is twee jaar naar school geweest in Buckingham en vervolgens thuis gekomen om samen met George naar een plattelandsschool in West Templeton (Quinnville) te gaan. Toen George ongeveer 16 jaar oud was overleed zijn vader thuis als gevolg van een hartkwaal en de kinderen moesten zich zelf verder redden. .

George bleef op de boerderij met Nora en Frank. Samen, leefden en werkten ze daar en daarbij namen ze ook allerlei baantjes aan om de hypotheek op hun boerderij te kunnen betalen. De andere broers en zussen werkten vooral in de stad, en zij bezochten regelmatig Frank, Nora en George op de boerderij. De jongste, Patrick, bleef in Buckingham wonen en studeerde aan de Hogere school in Ottawa. Op jonge leeftijd verliet George de boerderij om te gaan werken in Havelock, Ontario, als assistent van een elektricien. Vanaf daar vertrok hij naar West-Canada waar hij officieel toetrad tot het Scottish Essex Regiment. Volgens Nora's herinnering, werd hij in het leger tot chauffeur opgeleid.

George was een vrolijk en toch ook rustig type. Samen met zijn broers en zussen, heeft hij heel hard gewerkt op de boerderij en nam hij deel aan alle facetten van het leven op het land, inclusief het huishoudelijk werk, (dat wil zeggen hij bereidde maaltijden, bakte vlees en brood) hij deed buitenwerk, molk de koeien, enz. Hij hakte hout en Nora herhinnert zich dat George met vlees naar de markt in Ottawa ging om te verkopen. De reis met paard en slee, van hun boerderij in West Templeton naar de stad duurde, zo schatte zij, ongeveer 6 uur. Ze herinnerde eraan dat hun grootste zorg bij het naar de markt gaan was; dat ze de provinciale brug van Gatineau bij Ottawa op hetzelfde moment moesten nemen als de trein. Nora en George probeerden een groep lokale

boeren daar te ontmoeten om samen de brug over te steken, zij konden elkaar dan helpen als de paarden schrokken en wild werden door het lawaai en de trillingen van de trein op de brug. Terwijl ze toen nog vrij jong waren, wisten zij ook dat het verstandig was om hun paarden oogkleppen op te doen, als ze die gevreesde brug overstaken.

George was een zeer gezellige vent die graag naar de radio luisterde en in de avonduren hield van kaarten en dammen met de buren. Zijn vrienden waren vooral mensen uit de buurt, met name de Robinson- en Kehoe families. Tijdens de zomermaanden en wanneer de tijd het toe stond, ging hij met zijn broers en zussen rondreisjes maken, voornamelijk op de fiets. Later, toen zijn oudere broer Frank, een 1929 Ford-auto had gekocht, heeft George snel geleerd om in die auto te rijden. Hij heeft ook Nora leren rijden. Tijdens de wintermaanden maakte de familie uitgebreid gebruik van een paard en slee voor vervoer. Hun wekelijkse reisjes zoals om naar de kerk in Quebec West Templeton (Quinnville) te gaan of voor het kopen van boodschappen in de lokale stad Perkins en af en toe reizen naar de markt in Ottawa.

Nora herinnerde zich liefdevol dat de nacht voor dat George vertrok voor zijn deelname aan de oorlog (met de trein van Union Station in Ottawa, Ontario naar de kust in Nova Scotia), voor het eerst in hun familiegeschiedenis, George en al zijn broers en zussen samen sliepen in hun familiehuis in West Templeton (Quinnville). Samen met George's vriendin, Viola Thompson. De volgende avond, was iedereen aanwezig bij het vertrek van George op het Union Station.

Terwijl hij overzee was, heeft George regelmatig gecommuniceerd met zijn broers en zussen thuis, vaak bezorgd over hoe ze het maakten en met name hoe het op de boerderij ging. Hij waardeerde bijzonder de zorgpakketten die hij ontving, en over het algemeen gaf hij aan dat hij zijn oorlogstaak goed kon volbrengen. In een brief stelde hij dat hij ervan overtuigd was dat de oorlog snel eindigen zou en dat hij terug zou keren in Canada naar zijn zuster, en zijn huwelijk met Stella, die was gepland voor juni 1945. Tragisch, twee maanden voor de bruiloft, werd George gedood in actie op 4 april van dat jaar, vlak voor de oorlog eindigde. Zijn familie werd geïnformeerd over zijn dood op 11 April 1945. Ze waren volledig kapot van dat bericht.

Jaren later, reisden zijn broers en zussen, Carmel, Frank, Nora, Patrick en zijn vrouw, Nora, en Margaret's zoon, Arnold, samen naar Holten voor een bezoek aan George's graf. Sindsdien hebben andere nichtjes en neefjes, en ook een achternichten en achterneven zijn graf bezocht.

Foto's van George en zijn medailles worden trots getoond in een vitrine in Nora's wijk in de buurt van Buckingham, Quebec. Zijn hele familie in Canada blijft erg trots op hem en zijn verdiensten voor Canada.